

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 13.

1 lipca 1922.

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIA:

	Str.
21. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1922 r. o dyzlokacji sądów pokoju w powiecie radomskim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu	230
22. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1922 r. o utworzeniu kancelarii notarialnej przy wydziale hipotecznym sądu pokoju powiatu warszawskiego w okręgu sądu okręgowego w Warszawie z siedzibą w Piasecznie	231
23. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiatach: grodziskim, grójeckim, mińsko-mazowieckim i radzyńskim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie	231
24. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w m. st. Warszawie oraz w powiatach: warszawskim i sochaczewskim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie	232
25. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 r. o odznakach dla funkcjonariuszów wymiaru Sprawiedliwości w Województwie Śląskiem.	233
26. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 1922 r. o dyzlokacji sądów pokoju w m. Wilnie, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie	234

OKÓLNIKI:

Okólnik № 559/G. S./22 w sprawie obliczania i potrącania państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.	235
---	-----

Okólnik № 560/III. A./22 w sprawie przesyłania więźniów na skutek żądania władz sądowych	237
Okólnik № 561/G. S./22 w sprawie dodatków kresowych	238
Okólnik № 562/G. S./22 w sprawie przyznawania 30 ⁰ / ₀ uzupełnienia drożyznianego do djet przy podróżach służbowych do miejscowości, położonych na kresach wschodnich	238
Okólnik № 563/G. S./22 w sprawie środków lokomocji dla sędziów i urzędników wymiaru sprawiedliwości	239
Okólnik № 564/G. S./22 w sprawie przyznania funkcjonariuszom państwowym dodatku miesięcznego	239
Okólnik № 568/G. S./22 w sprawie dodatku wyrównawczego dla cywilnych funkcjonariuszów państwowych	240
Sprostowanie okólnika w przedmiocie legitymacji kolejowych dla emerytów	242

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 313/G. S./22 w przedmiocie opłat stemplowych od podań	242
Pismo okólne № 316/G. S./22 w przedmiocie zgłoszenia przez władze i urzędy państwowe posiadające kruszce szlachetne	243

ZAWIADOMIENIA:

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 1 lipca 1922 r. na obszarze b. Kongresówki oraz Ziemi Wschodnich	245
Spis stale ustanowionych zaprzysiężonych tłumaczy sądowych w okręgu sądu apelacyjnego lwowskiego	246

RUCH SŁUŻBOWY.	246
------------------------	-----

ADWOKATURA:

a) Skład Izby Adwokackiej Sądu Apelacyjnego w Warszawie, po wyborach odbytych w dn. 25/III 1922 r.	249
b) Skład Izby Adwokackiej Sądu Apelacyjnego w Lublinie	250
c) W Radzie Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie.	251
d) W Okręgu Sądu Okręgowego w Grodnie.	251
e) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	251
f) W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie	252
g) W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze	252

21.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1922 roku o dyzlokacji sądów pokoju w powiecie radomskim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. № 14 poz. 170) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Radomiu co następuje:

§ 1. Wylacza się z właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Radomiu gminę Zakrzew i włącza się ją do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Przytyku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Z. Rymowicz

22.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1922 roku o utworzeniu kancelarii notarialnej przy wydziale hipotecznym sądu pokoju powiatu warszawskiego w okręgu sądu okręgowego w Warszawie z siedzibą w Piasecznie.

Na zasadzie art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. po porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wewnętrznych, zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Warszawie co następuje:

§ 1. Tworzy się kancelarię notarialną przy wydziale hipotecznym sądu pokoju powiatu warszawskiego z siedzibą w Piasecznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Z. Rymowicz

23.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 roku o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiatach: grodziskim, grójeckim, mińsko-mazowieckim i radzyńskim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Na zasadzie art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Warszawie co następuje:

§ 1. Znosi się: XVIII rewir śledczy w Mińsku Mazowieckim i XXI rewir śledczy w Grójcu.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej XVII rewiru śledczego w Mińsku Mazowieckim miasto Kałuszyn oraz gminy: Cegłów, Chrościce, Iwowe, Jakubów, Kuflew, Latowicz, Łukowiec, Rudzienko, Siennicę i Stanisławów; nadaje się rewirowi temu nazwę „Rewir śledczy powiatu mińsko-mazowieckiego”, z siedzibą w Mińsku Mazowieckim.

§ 3. Włącza się do właściwości terytorjalnej XXII rewiru śledczego w Grójcu miasta: Górę Kalwarię i Warękę oraz gminy: Czersk, Drwalew,

Górę Kalwarję, Jasieniec, Jazgarzew, Kąty, Komorniki, Konary, Lechanice, Nową Wieś i Wągradno; nadaje się rewirowi temu nazwę „Rewir śledczy powiatu grójeckiego”, z siedzibą w Grójcu.

§ 4. XIX rewirowi śledczemu w Grodzisku nadaje się nazwę „I rewir śledczy powiatu grodzkiego”, z siedzibą w Grodzisku; XX rewirowi śledczemu w Żyrardowie nadaje się nazwę „II rewir śledczy powiatu grodzkiego”, z siedzibą w Żyrardowie; XXIII rewirowi śledczemu w Warszawie nadaje się nazwę „Rewir śledczy powiatu radzyńskiego”, z siedzibą w Warszawie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Z. Rymowicz

24.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w m. st. Warszawie oraz w powiatach warszawskim i sochaczewskim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Na zasadzie art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Warszawie co następuje:

§ 1. Znosi się XIII, XIV i XXV rewiry śledcze miasta st. Warszawy.

§ 2. Wyłącza się z właściwości terytorjalnej XXIV rewiru śledczego m. st. Warszawy 22 komisariaty policji państwowej; nadaje się rewirowi temu nazwę „I rewir śledczy powiatu warszawskiego”, z siedzibą w Warszawie.

§ 3. Wyłącza się z właściwości terytorjalnej XV rewiru śledczego w Warszawie gminę Głusk; nadaje się rewirowi temu nazwę „III rewir śledczy powiatu warszawskiego”, z siedzibą w Warszawie.

§ 4. XVI rewirowi śledczemu w Warszawie nadaje się nazwę „II rewir śledczy powiatu warszawskiego”, z siedzibą w Warszawie.

§ 5. Ustala się następujący podział m. st. Warszawy na rewiry śledcze:

- I rewir śledczy w Warszawie obejmuje I komisariat policji państwowej;
- II rewir śledczy w Warszawie — 10 i 22 komisariaty policji państwowej;
- III rewir śledczy w Warszawie — 11 i 23 komisariaty policji państwowej;
- IV rewir śledczy w Warszawie — 7 i 13 komisariaty policji państwowej;
- V rewir śledczy w Warszawie — 5, 20, 21 i 26 komisariaty policji państwowej;
- VI rewir śledczy w Warszawie — 2, 9 i 19 komisariaty policji państwowej;
- VII rewir śledczy w Warszawie — 15 i 17 komisariaty policji państwowej;
- VIII rewir śledczy w Warszawie 4, 16 i 18 komisariaty policji państwowej;

- IX rewir śledczy w Warszawie — 12 komisariat policji państwowej z wyłączeniem sądów: Okręgowego, Apelacyjnego i Najwyższego, urzędu prokuratorskiego, gmachu sędziów śledczych i urzędu śledczego;
- X rewir śledczy w Warszawie — 3, 24 i 25 komisariaty policji państwowej;
- XI rewir śledczy w Warszawie — 8 komisariat policji państwowej oraz sądy: Okręgowy, Apelacyjny i Najwyższy, urząd prokuratorski, gmach sędziów śledczych i urząd śledczy;
- XII rewir śledczy w Warszawie — 6 i 14 komisariaty policji państwowej;

§ 6. Włącza się do właściwości terytorjalnej IV rewiru śledczego w Sochaczewie gminę Głusk; nadaje się rewirowi temu nazwę „Rewir śledczy powiatu sochaczewskiego”, z siedzibą w Sochaczewie.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Z. Rymowicz

25.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 r. o odznakach dla funkcjonariuszów wymiaru sprawiedliwości w Województwie Śląskiem.

Art. 1. Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości w Województwie Śląskiem przy wykonywaniu czynności urzędowych, mających charakter zewnętrzny lub dokonywanych w obecności stron, używać będą następujących odznak:

- sędziowie sądu apelacyjnego — wstęgi zielonej przez lewe ramię, ozdobionej rozetą tego samego koloru; na rozecie winien być umieszczony emblemat Sądów Polskich;
- sędziowie sądów okręgowych, sędziowie powiatowi, sędziowie komisaryjni, sędziowie pokoju, sędziowie śledczy pomocniczy oraz sędziowie handlowi — wstęgi zielonej przez lewe ramię; na wstędze winien być umieszczony emblemat Sądów Polskich;
- prokurator, zastępca prokuratora i podprokuratorzy przy sądzie apelacyjnym — wstęgi ciemno-amarantowej o wypustce zielonej przez lewe ramię, ozdobionej rozetą zieloną; na rozecie winien być umieszczony emblemat Sądów Polskich;
- prokuratorzy, podprokuratorzy, podprokuratorzy komisaryjni i podprokuratorzy pomocniczy przy sądach okręgowych — wstęgi ciemno-amarantowej o wypustce zielonej przez lewe ramię; na wstędze winien być umieszczony emblemat Sądów Polskich;
- sekretarze i podsekretarze sądowi — emblematu Sądów Polskich, przypiętego do zwierzchniego stroju na klapie po lewej stronie, a to w sądzie apelacyjnym na rozecie zielonej podwójnej, w sądach okręgowych na rozecie zielonej pojedynczej, a w sądach powiatowych bez rozety;
- komornicy sądowi — emblematu Sądów Polskich, zawieszonego na łańcuchu; wymiar ogniw łańcucha wynosi $37\frac{1}{2}$ na $32\frac{1}{4}$ m/m.;

- 7) woźni sądowi — emblematu Sądów Polskich, przypiętego do zwierzchniego stroju na piersi po lewej stronie.

Art. 2. Emblemat Sądów Polskich wyobrażać będzie:

- 1) dla osób, wymienionych w art. 1 L. 1—4, na połączonym wieńcu z poczwornie ułożonych liści dębowych na tle amarantowem — Orła Białego w koronie królewskiej, wspartego na rzymskiej plakiecie połączanej o białem emaljowanym tle z napisem: „Sądy Rzeczypospolitej Polskiej”; wymiar emblematu 75 na 65 m/m;
- 2) dla sekretarzy i podsekretarzy sądowych na oksydowanym wieńcu z poczwornie ułożonych liści dębowych — Orła Białego w koronie królewskiej, wspartego na rzymskiej plakiecie z napisem: „Sądy Rzeczypospolitej Polskiej”; wymiar emblematu 25 na 20 m/m;
- 3) dla komorników sądowych na oksydowanym wieńcu z poczwornie ułożonych liści dębowych na tle amarantowem — Orła Białego w koronie królewskiej, wspartego na rzymskiej plakiecie z napisem: „Sądy Rzeczypospolitej Polskiej”; wymiar emblematu 75 na 65 m/m;
- 4) dla woźnych sądowych na wieńcu z poczwornie ułożonych liści dębowych z metalu koloru miedzi — Orła Białego w koronie królewskiej, wspartego na rzymskiej plakiecie z napisem: „Sądy Rzeczypospolitej Polskiej”; wymiar emblematu 75 na 65 m/m.

Art. 3. Emblematy Sądów Polskich mają być wykonane przy odpowiednim użyciu wzoru, podanego w art. 3 zarządzenia Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości w Warszawie z dnia 29 września 1917 r. (Dz. Urz. Dep. Spr. Tymcz. Rady Stanu Król. Polsk. № 5 poz. 16).

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Z. Rymowicz*

26.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 1922 roku o dyzlokacji sądów pokoju w m. Wilnie, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Ust. № 14, poz. 170), oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1922 roku (Dz. Ust. № 47, poz. 414), zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Wilnie co następuje:

§ 1. Znosi się sądy pokoju I—VIII okręgów miasta Wilna.

§ 2. Tworzy się w mieście Wilnie sąd pokoju, obejmujący całe terytorjum miasta Wilna oraz gminy powiatu wileńskiego: Giedrojcie, Janiszki i Niemenczyn; nadaje się sądowi temu nazwę „Sąd pokoju w Wilnie”.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1922 roku.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Z. Rymowicz*

OKÓLNIK № 559/G. S./22

w sprawie

obliczania i potrącania państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa b. zaborów rosyjskiego i austriackiego.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 2 czerwca 1922 r. D. P. 420/V nadesłało odpis następującego swego okólnika:

„Do wszystkich Izb Skarbowych na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego oraz Dyrekcji Skarbu w Cieszynie. — W myśl postanowień Działu II ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 232) w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16/VII 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym — obowiązek potrącania państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, których wysokość, obliczona w stosunku rocznym przewyższa 300.000 mk. u poszczególnego pracownika (art. 25 i 26 pow. ust.), ciąży na władzach, urzędach jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia (część pierwsza art. 28 powołanej ustawy z 4/IV 1922).

Każdy przeto państwowy organ (wojskowy lub cywilny, bez względu na to czy nim jest władza, urząd, kasa, komisja czy też instytucja, zakład, zarząd, misja i t. p.), uprawniony do asygnowania względnie likwidowania uposażeń służbowych emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (ewentualnie oddziały rachunkowe, względnie urzędnicy rachunkowi przy władzach asygnujących), obowiązany jest obliczyć i pobrać drogą potrącenia podatek dochodowy przy każdej wypłacie omawianych wynagrodzeń, a określonych w postanowieniach § 20 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 301).

Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzu, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Odnosny dochód opodatkowuje się w całości; odliczenia tudzież zniżki i zwózki podatkowe z art. 10, 25, 26 i 28 ustawy z 16 lipca 1920 r., względnie z art. 8 i 9 ustawy z dnia 4/IV 1922 r. nie mają zastosowania przy ustaleniu tego rodzaju dochodu.

Wartość pieniężna dochodu w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego (art. 26 ustawy z dnia 4/IV 1922 r.).

Przy wypłacie uposażenia, którego wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi ponad 300.000 mk. do 4.000.000 mk. włącznie, pobiera się podatek według skali z art. 27 ustawy z dnia 4/IV 1922 r., zaś przy wypłacie uposażeń, przekraczających w stosunku rocznym 4.000.000 mk., według stopy procentowej odpowiedniego stopnia skali z art. 6 ustawy z dnia 4/IV 1922 r.

O ile wysokość uposażenia ulegnie zmianie, należy przy najbliższej wypłacie uwzględnić zaszłą zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego uposażenia, obliczoną w stosunku rocznym.

Stopę procentową podatku przypadającego od jednorazowych wynagrodzeń (remuneracji i t. p.) ustala się w ten sposób, że jednorazowe wynagrodzenie dodaje się do sumy dochodu obliczonego w stosunku rocznym

na podstawie ostatniego periodycznego uposażenia, a podatek potrąca się według otrzymanej w ten sposób stopy procentowej od sumy jednorazowo wypłaconego wynagrodzenia (art. 27 ustawy z dnia 4/IV 1922 r. i § 21 roz. Min. Sk. z dnia 22/IV 1922 r.).

Przykłady zresztą co do sposobu obliczenia podatku podane są w § 21 rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 4/IV 1922 r.

Potrącone przez państwowy organ asygnujący (likwidacyjny) w ciągu miesiąca kwoty winny być wpłacane do właściwej kasy skarbowej w sposób następujący:

1) podatek dochodowy potrącony pracownikom, których uposażenie służbowe asygnuje się z kas skarbowych, zapisują te kasy do przychodowego dziennika pomocniczego (podatku dochodowego) w ogólnych sumach (sumarycznie) według dołączonych do asygnacji wykazów potrąceń względnie list płacy;

2) kwoty podatku dochodowego potrącone pracownikom, którym uposażenia służbowe wypłacają inne kasy państwowe, winny te kasy odesłać, względnie przekazać niezwłocznie, a najpóźniej dnia 3-go po dokonaniu potrąceniu, do właściwej kasy skarbowej przy dołączeniu odpisu listy płacy zawierającej nazwisko i imię pracownika, rodzaj jego zajęcia, kwotę wypłaconego wynagrodzenia w gotówce, względnie wartość pieniężną wynagrodzeń w naturze, oznaczenie okresu czasu za który wypłaca się wynagrodzenie, wysokość wynagrodzenia w stosunku rocznym, tudzież wysokość potrąconego podatku. Kasa skarbową winna zachować odesłane przez organ asygnujący (likwidacyjny) kwoty podatku w sposób w ustępie po 1) wskazany;

3) Zamiast organów, które mają swoją siedzibę służbową poza obszarem Rzeczypospolitej Polskiej (tak zwane placówki zagraniczne) ustalają sumę podatku dochodowego, który należy potrącić z uposażeń pracowników placówki zagranicznej, centralne władze, asygnujące uposażenia służbowe, i one też zarządzają przelanie sum z właściwego kredytu na podatek dochodowy przy każdorazowym asygnowaniu i przekazywaniu uposażenia placówkom.

Za prawidłowe uskutecznianie potrąceń podatku dochodowego z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę ponoszą odpowiedzialność majątkową przede wszystkim ci urzędnicy, do których należy utrzymanie ewidencji uposażeń i potrąceń oraz sporządzanie list płacy, — tudzież naczelnik urzędu asygnującego, względnie jego zastępca, jako obowiązani do czuwania nad czynnościami danego urzędnika (§ 81 przepisów rachunkowych i kasowych Dz. U. Min. Sk. z 1921 r. № 45 poz. 564).

W tych wypadkach, gdy podatek dochodowy nie został wcale lub tylko częściowo potrącony z uposażeń pracownika, który ze służby państwowej ustąpił, podatek, wymierzony przez władzę podatkową I instancji, zostanie ściągany od osób odpowiedzialnych za prawidłowe dokonywanie potrąceń.

Kwota niepotrąconego podatku dochodowego obciąży solidarnie urzędników winnych niepotrącenia, jak również i naczelnika organu asygnującego, względnie jego zastępcę z tytułu niedopilnowania potrącenia.

Ustalenie odpowiedzialności odnośnych osób należy do najbliższej władzy bezpośrednio przełożonej, która w tym względzie wyda odpowiednie orzeczenie o zwrocie.

Odwolanie przeciw orzeczeniu o zwrocie może być wniesione w ciągu 14 dni od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia do władzy, bezpośrednio przełożonej, za pośrednictwem tej władzy, która orzeczenie wydała.

Decyzja drugiej instancji jest ostateczna.

Należność podatku, nałożona do zwrotu winna być uiszczoną do dnia 14, licząc od następnego dnia po uprawomocnieniu się orzeczenia. W przeciwnym razie należy ją ściągać w drodze administracyjnej lub przez potrącenie z poborów służbowych.

W wypadkach niemożności, względnie trudności w terminowym ściąganiu w drodze administracyjnej od winnych urzędników niepotrąconych kwot podatku dochodowego, poszukiwanie należności Skarbu Państwa nastąpi przez pociągnięcie winnych do odpowiedzialności cywilnej, po myśli obowiązujących przepisów.

Obowiązek organów asygnujących (likwidacyjnych) obliczenia i potrącenia podatku dochodowego na zasadach, wyluszczonych w art. 27 ustawy z 4/IV 1922 r. i § 21 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22/IV 1922 r. rozpoczyna się od pierwszego lipca 1922 r. (§ 22 wspom. rozp. Min. Skarbu.).

W sprawie kwot potrąconych w myśl rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z 20/IV 1921 r. L. 1122/1921, względnie z 22 grudnia 1921 r./L. 4018, na poczet podatku dochodowego za rok 1922 — zostanie wydane osobne zarządzenie. — Za Ministra (—) Markowski Podsekretarz Stanu".

O tem zawiadamiam władze asygnujące dla niezwłocznego wydania zarządzeń mających na celu potrącenie państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, poczynając od 1 lipca 1922 r.

Warszawa, dn. 13 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 560/III. A./22

w sprawie

przesyłania więźniów na skutek żądania władz sądowych.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie, Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Toruniu i Prokuratora przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, oraz Panów Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych: Warszawskiego, Lubelskiego i Ziem Wschodnich i do wiadomości Departamentu Ziem Zachodnich.

Zdarza się w praktyce, iż w jednym i tym samym terminie dwie władze sądowe zgłaszają do zarządu więzienia żądanie przetransportowania do miejsc ich urzędowania jednych i tych samych więźniów.

W podobnych wypadkach, władze więzienne powinny zawiadomić hierarchicznie wyższą z zainteresowanych władz sądowych o zbiegu żądań, aby władza ta, po porozumieniu się z drugą władzą zdecydowała, komu zarząd więzienia winien przesłać więźniów.

Warszawa, dnia 10 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 561/G. S./22.

**w sprawie
dodatków kresowych.**

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa na obszarze, przyłączonym do Rzeczypospolitej na zasadzie traktatu pokojowego w Rydze, w powiatach: białostockim, bielskim i sokólskim oraz na obszarze Ziemi Wileńskiej.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 3 czerwca b. r. uchwaliła przyznać etatowym i nieetatowym funkcjonariuszom państwowym, których uposażenie normują ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429 — 436), oraz pracownikom kontraktowym otrzymującym wynagrodzenie nieprzekraczające uposażenia pracowników państwowych równoległych stopni służbowych, o ile pełnią obowiązki służbowe na obszarze przyłączonym do Rzeczypospolitej na zasadzie traktatu pokojowego w Rydze, w powiatach: białostockim, bielskim i sokólskim oraz na obszarze Ziemi Wileńskiej, nadzwyczajnego dodatku drożyznianego (kresowego) w wysokości 50% każdego dodatku drożyznianego z ważnością od dnia 1 czerwca b. r. aż do odwołania.

Dodatek ten należy się tylko za czas służby odbytej faktycznie na wyżej wymienionym obszarze i płatny jest zdołu w ostatnim dniu każdego miesiąca. Przy określeniu wymiaru jednorazowych zasiłków (dodatków) miesięcznych nie należy uwzględniać dodatku kresowego.

Dodatek powyższy należy księgować na ciężar wydatków osobowych w odpowiedniej pozycji „dodatki drożyzniane” preliminarza budżetowego.

Warszawa, dnia 13 czerwca 1922 roku.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 562/22

w sprawie

przyznawania 30% uzupełnienia drożyznianego do djet przy podróżach służbowych do miejscowości, położonych na kresach wschodnich.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Na skutek pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 6 czerwca 1922 r. L: 1307/DB/7 zarządzam zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 10 maja 1922 r. aby przy podróżach służbowych do miejscowości, położonych na terenie przyłączonym do Polski na mocy traktatu ryskiego, w powiatach: białostockim, bielskim, sokólskim oraz w Ziemi Wileńskiej przyznawano funkcjonariuszom państwowym uzupełnienie drożyzniane do djet w wysokości 30%, poczynając od dnia 1 maja 1922 roku.

Dla podróży służbowych do Wilna i Ziemi Wileńskiej obowiązują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 5 sierpnia 1920 roku oraz z dnia 30 czerwca 1921 roku.

Warszawa, dnia 18 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 563/G. S./22

w sprawie

środków lokomocji dla sędziów i urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości w całym Państwie.

Rada Ministrów na posiedzeniu z dnia 26 maja r. b. powzięła następującą uchwałę:

„Wszelkie władze rządowe są obowiązane z utrzymywanych przez się na koszt Skarbu środków lokomocji używać na przejazd w sprawach służbowych sędziów i urzędników wymiaru sprawiedliwości. Sposób postępowania ustalać na miejscach zainteresowane urzędy”.

O czym zawiadamiam wszystkie podległe mi władze i urzędy wymiaru sprawiedliwości. O ile przy ustalaniu sposobu postępowania na miejscach nastęrczały się w praktyce jakiejkolwiek trudności, należy niezwłocznie zawiadamiać o nich Ministerstwo.

Warszawa, dnia 21 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 564/G. S./22.

w sprawie

przyznania funkcjonariuszom państwowym dodatku miesięcznego.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rada Ministrów uchwaliła w dniu 16 czerwca 1922 przyznać wszystkim funkcjonariuszom państwowym, mającym stałą siedzibę służbową na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej począwszy od 1 lipca r. b. aż do odwołania dodatek miesięczny w wysokości ogółem 60% uposażenia miesięcznego w tym samym rozmiarze i na tych samych zasadach, jakie obowiązywały przy jednorazowym dodatku uchwalonym na miesiąc czerwiec r. b. a określone zostały w okólniku № 541/B. R./22.

Uprawnionymi do otrzymania dodatku miesięcznego są wszyscy funkcjonariusze państwowi, pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 (Dz. Ust. № 65 poz. 429—436), komornicy sądowi, którzy pobierają zaliczki na poczet przyszłego uposażenia, tudzież pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie ustalono w myśl zasad zawartych w ust. 3 zarządzenia Prezydium Rady Ministrów z dn. 3/III 1921 № 3868 okólnik № 386 O. I. z roku 1921 Dz. Urz. № 12/21), o ile ci wszyscy funkcjonariusze i pracownicy kontraktowi mają swe stałe miejsce służbowe na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i pełnią czynną służbę w dniu płatności miesięcznego dodatku.

Dodatek miesięczny wypłacić należy również djetariuszom, tudzież pomocnikom i pomocnikom kancelaryjnym, przyjętym na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. austriackich wszystkich ministerstw z dnia

25 stycznia 1914 r. Dz. U. P. № 21, a ponadto pomocnikom woźnych, zastępcom egzekutorów i kursorom, przyjętym na czas nieograniczony za stałym wynagrodzeniem miesięcznym, jak również tymczasowym pomocnikom i pomocnikom kancelaryjnym oraz tymczasowym pomocniczym woźnym w okręgach sądów apelacyjnych we Lwowie i Krakowie, którzy pierwotnie przyjęci byli do służby na czas zgóry oznaczony lecz następnie stale przedłużany, o ile wszyscy pracownicy wyżej wymienionych kategorii pozostają w służbie conajmniej pół roku przed dniem płatności dodatku.

Wyłączeni są natomiast od tego dodatku pracownicy kontraktowi, przyjęci na czas w umowie zgóry oznaczony, a nadto, ci których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonariusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej pracownicy sezonowi i czasowi a wreszcie z pośród funkcjonariuszów, odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonariusze samotni. Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorii niższych funkcjonariuszów, należy wypłacić tytułem miesięcznego dodatku 60% pobieranego przez nich faktycznie uposażenia.

Wydatek spowodowany wypłatą miesięcznego dodatku należy księgować na § 1 poz. 1-c, 2-c, 3-c i 4-c pod nazwą „doraźne zasiłki”, w szczególności zaś wydatek, odnoszący się do dodatków reprezentacyjnych i funkcyjnych za kierownictwo, należy księgować na § 1 poz. 1-c.

Dodatek powyższy wypłacić należy w dniu 1 lipca b. r. równocześnie z wypłatą uposażenia za miesiąc lipiec r. b. a następnie zawsze aż do odwołania w dniu pierwszego każdego miesiąca równocześnie z wypłatą uposażenia za odnośny miesiąc.

O wysokości kwoty, wypłacanej tytułem miesięcznego dodatku, władze asygnujące obowiązane są niezwłocznie po dokonaniu każdej wypłaty zawiadamiać Ministerstwo Sprawiedliwości.

Warszawa, dn. 21 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 568/G. S./22

w sprawie

dodatku wyrównawczego dla cywilnych funkcjonariuszów państwowych.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej, oraz wszystkich Władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 24 czerwca r. b. uchwaliła podwyższyć od 1 lipca r. b. przyrzany cywilnym funkcjonariuszom państwowym dodatek wyrównawczy w wysokości 20% miesięcznego pełnego uposażenia do wysokości 50% pełnego uposażenia miesięcznego.

Uprawnionymi do otrzymania dodatku wyrównawczego są wszyscy cywilni funkcjonariusze państwowi, którzy mają swe stałe miejsca służbowe na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i pobierają uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429—436), komornicy sądowi, którzy pobierają zaliczki na poczet przyszłego uposażenia tudzież pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie ustalono po myśli zasad, zawartych w ust. 3 zarządzenia Prezydium Rady Ministrów

z dnia 3/III 1921 r. № 3868 (Okólnik № 386/O/I z r. 1921, Dz. Urz. № 12 z 1921 r.), o ile pozostają w czynnej służbie w dniu płatności dodatku wyrównawczego.

Dodatek wyrównawczy wypłacić należy również djetarjom tudzież pomocnikom i pomocnikom kancelaryjnym, przyjętym na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. austriackich wszystkich ministerstw z dnia 25/I 1914 r. (Dz. Ust. P. № 21), pomocnikom woźnych, zastępcom egzekutorów i kursorom, przyjętym na czas nieograniczony za stałym wynagrodzeniem miesięcznym, a także tymczasowym pomocnikom i pomocnikom kancelaryjnym, oraz tymczasowym pomocniczym woźnym w okręgach sądów apelacyjnych we Lwowie i Krakowie, którzy pierwotnie przyjęci byli do służby na czas zgóry oznaczony, lecz następnie stale przedłużany.

Wyłączeni są natomiast od dodatku wyrównawczego pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonariusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej pracownicy sezonowi i czasowi, a wreszcie z pośród funkcjonariuszów odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonariusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorii niższych funkcjonariuszów, należy wypłacić tytułem dodatku wyrównawczego 50%, pobieranego przez nich faktycznie uposażenia.

Wydatek spowodowany wypłatą dodatku wyrównawczego należy księgować na § 1 poz. 1-c, 2-c, 3-c i 4-c pod nazwą „doraźne zasiłki”, w szczególności zaś wydatek odnoszący się do dodatków reprezentacyjnych i funkcyjnych za kierownictwo na § 1 poz. 1-c.

Dodatek wyrównawczy za miesiąc lipiec r. b. należy wypłacić cywilnym funkcjonariuszom państwowym bezzwłocznie w wysokości 50% uposażenia miesięcznego, przypadającego tym funkcjonariuszom w miesiącu lipcu r. b. w przyszłości zaś należy dodatek ten wypłacać w dniu 1-go każdego miesiąca w wysokości 50% od uposażenia, przypadającego w danym miesiącu.

Przy wymiarze dodatku wyrównawczego należy uwzględnić płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat, dodatek za studja wyższe, dodatek drożyzniany do płacy zasadniczej wraz z dodatkiem wyrównawczym dla miast Warszawy i Łodzi oraz dodatek reprezentacyjny i funkcyjny za kierownictwo, nadto zaś dla sędziów i prokuratorów dodatki starszeństwa, uzupełnione w myśl ustawy z dnia 7/IV 1922 r. (Dz. U. № 26 poz. 214). Wszelkie inne dodatki, w szczególności także jednorazowe dodatki (zasiłki miesięczne) i t. z. dodatki kresowe nie wchodzą natomiast w rachubę przy wymiarze dodatku wyrównawczego.

O wysokości kwoty wypłaconej tytułem dodatku wyrównawczego władze asygnujące obowiązane są niezwłocznie po dokonaniu wypłaty zawiadomić Ministerstwo Sprawiedliwości.

Zaznacza się w końcu, że 50% dodatek wyrównawczy stanowi podwyższenie perjodycznego uposażenia, wobec czego winien być w myśl art. 27 Ustawy z dnia 4/IV 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29 poz. 232) przy potrąceniu podatku dochodowego obliczony w stosunku rocznym.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

**Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów
w sprawie**

**sprostowania okólnika w przedmiocie legitymacji kolejowych dla
emerytów.**

W ustępie przedostatnim okólnika Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 1922 roku № 4/5/II. O. P./22 (Dz. Urz. № 2 z 1922 r.), zaszła drukarska omyłka; ustęp rzeczony powinien brzmieć jak następuje:

„Do wystawiania wspomnianych legitymacji powołana jest ta władza II instancji danego działu zarządu państwowego, w której okręgu znajdowało się ostatnie miejsce służbowe emeryta i t. d.”.

Warszawa, dnia 12 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 313/G. S./22

w przedmiocie

opłat stemplowych od podań.

**Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa
w całym Państwie.**

W № 129 Monitora Polskiego z dnia 9 czerwca r. b. ogłoszony został komunikat Ministerstwa Skarbu treści następującej:

„Przepisy o opłatach stemplowych od podań, streszczone w komunikacie Ministerstwa Skarbu, umieszczonym w numerze 124 „Monitora Polskiego” (z dnia 2 czerwca 1922 roku) na str. 1, stosowane będą od dnia 26 czerwca r. b. do podań, wnoszonych do państwowych władz i urzędów administracyjnych, mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

O ile natomiast chodzi o podania, wnoszone do władz i urzędów, których siedziba znajduje się na obszarze b. dzielnicy pruskiej, przepisy te stosowane będą dopiero od dnia 26 sierpnia r. b.”.

Na komunikat ten zwracam uwagę wszystkich podwładnych mi urzędów.

Warszawa, dnia 13 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

PISMO OKÓLNE № 316/G. S./22

w przedmiocie

**zgłoszenia przez władze i urzędy państwowe posiadające kruszce
szlachetne.**

**Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa
w całym Państwie.**

„Ministerstwo Skarbu L. 2635/Pr. Warszawa, dn. 29 maja 1922 r. Do wszystkich Ministerstw i Władz Centralnych. Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na postanowienia art. 4 ustawy z dn. 15 listopada 1921 r. o Skarbie Narodowym (Dz. U. R. P. № 94 poz. 692). Wobec tego, że dotychczas nie wpłynęły żadne zgłoszenia władz i urzędów państwowych, posiadających kruszce szlachetne, Ministerstwo Skarbu załącza przy niniejszym formularz dla dokonania odnośnego zgłoszenia, z prośbą o rozesłanie go wszystkim podległym władzom i urzędom, z poleceniem wypełnienia i nadesłania do Komisji Skarbu Narodowego w terminie do dn. 1 sierpnia r. b. bądź też zawiadomienia Komisji w tymże terminie, że dana władza lub urząd żadnych zapasów kruszców nie posiada. W zgłoszeniu winny być podane również przedmioty, niezbędne do specjalnego użytku instytucji zgłaszającej, a niemogące być zastąpione przedmiotami z innych materiałów, z umieszczeniem w rubryce „uwagi” odpowiedniej umotywowanej adnotacji.

W razie napływania nadal do dyspozycji urzędów kruszców szlachetnych, należy nadsyłać dalsze zgłoszenia według tegoż wzoru.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na doniosłość skoncentrowania w jednym funduszu zapasów kruszców szlachetnych, znajdujących się obecnie w dyspozycji poszczególnych władz i urzędów na całym obszarze Rzeczypospolitej bez żadnego efektu ekonomicznego. Minister Skarbu (—) Michalski”.

Udzielając powyższe pismo Ministerstwa Skarbu do wiadomości, proszę podległe mi urzędy u których znajdują się kruszce szlachetne o przedstawienie wykazów według dołączonego wzoru do dnia 15 lipca b. r.

Warszawa, dnia 22 czerwca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

Do Komisji Skarbu Narodowego przy Ministerstwie Skarbu w Warszawie, Rymarska 5.

W wykonaniu art. 4 ustawy o Skarbie Narodowym, niniejszem zawiadamia się, że w tut. rozporządzeniu znajdują się następujące ilości kruszców szlachejnych, bądź będących własnością Skarbu Państwa, bądź też złożonych jako ofiary na specjalne cele państwowe, cywilne i wojskowe.

№	Ilość i rodzaj przedmiotów *)	Rodzaj kruszczu (zl.—złoto) (sr.—srebro) (pl.—platyna)	Waga w grmach	Próba kruszczu **)	Z jakiego tytułu otrzymane	Data otrzymania	Cena ewent. zapłacona	U w a g i

*) W jednej pozycji należy umieszczać tylko przedmioty jednakowe. Odnosnie do monet należy wypisać dla każdego rodzaju monet osobną pozycję wskazującą dokładnie, jakie monety wchodzi w grę.

**) Danych tych odnosnie do monet (z wyjątkiem numizmatów) podawać nie potrzeba. Dla przedmiotów, których próba jest niewiadoma, należy postawić znak zapytania; odnosnie do przedmiotów, których części tylko składają się z kruszców szlachejnych, należy w rubryce uwagi pisać np.: „przedmiot z częściami złotymi i srebrnymi, zawiera na wagę około 20/0 złota i około 100/0 srebra”.

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 1 lipca 1922 r. na obszarze b. Kongresówki oraz Ziem Wschodnich.

№ porządkowy		Ilość nieobsadzonych etatów Sędz.					Prokuratorów	Podprokuratorów	Notariuszów
		Prezesów	Wiceprezesów	Sąd. Naj. wzgl. Ap. Ok.	Śledczych	Pokoju			
1	Sąd Najwyższy	1	—	1	—	—	1	—	
2	Sąd Apel. w Warszawie . .	—	—	—	—	—	—	—	
3	„ „ „ Lublinie	—	—	—	—	—	—	1	
4	„ „ „ Ziem Wschod. . .	—	—	1	—	—	—	1	
5	Sąd Okręg. w Białej . . .	—	—	—	3	2	—	—	
6	„ „ „ Białymstoku . .	—	—	—	2	—	—	—	
7	„ „ „ Kaliszu	—	—	—	5	—	—	1	
8	„ „ „ Łomży	—	—	1	—	1	—	1	1 (przy sądzie pokoju)
9	„ „ „ Łodzi	—	—	—	7	2	—	—	
10	„ „ „ Mławie	—	—	—	—	1	—	—	
11	„ „ „ Płocku	—	—	—	1	2	—	1	
12	„ „ „ Siedlcach . . .	—	—	—	—	2	—	—	
13	„ „ „ Suwałkach . .	—	—	—	1	1	—	—	
14	„ „ „ Sosnowcu . . .	—	—	—	4	—	—	1	
15	„ „ „ we Włocławku . .	—	—	—	1	1	—	—	
16	„ „ „ w Warszawie . .	—	—	—	3	—	—	—	1 (Piaseczno)
17	„ „ „ Kielcach	—	—	2	3	2	—	—	
18	„ „ „ Lublinie . . .	—	—	—	3	—	—	1	
19	„ „ „ Piotrkowie . .	—	—	2	2	4	—	2	2 (Widawa Częstochowa)
20	„ „ „ Radomiu . . .	1	—	1	4	2	—	1	
21	„ „ „ Zamościu . . .	—	—	—	1	—	—	1	
22	„ „ „ Grodnie	—	—	—	—	—	—	1	
23	„ „ „ Łucku	—	—	4	8	4	—	1	
24	„ „ „ Pińsku	—	—	—	1	1	—	1	
25	„ „ „ Nowogródka (Wilejski) . . .	—	—	—	—	—	—	—	

Z A W I A D O M I E N I A :

Sąd apelacyjny we Lwowie ustanowił D-ra Leona Bibrinda adwokata i Wacława Rudolfa Fiedlera kandydata notariatu obydwóch w Stanisławowie stałymi tłumaczami dla języka niemieckiego z siedzibą w Stanisławowie.

R U C H S Ł U Ż B O W Y .

Mianowani zostali: A. W zarządzie centralnym: Juljusz Karol Rencki, archiwista archiwum głównego akt dawnych Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — referentem, dnia 30 maja 1922 r.; Zofja Taleska — pracowniczką kontraktową, z uposażeniem IX st. sł., dnia 10 czerwca 1922 roku; Władysław Kaupe — pracownikiem kontraktowym z uposażeniem X st. sł., dnia 23 maja 1922 r.; Józef Godlewski, młodszy kancelista — pracownikiem kontraktowym z uposażeniem XI st. sł., dnia 7 czerwca 1922 r.

Zwolnieni: Otton Paszkowski, dyrektor departamentu — dnia 13 czerwca 1922 r., na skutek podania.

Mianowani zostali: Jan Dembiński, podprokurator przy sądzie najwyższym — sędzią Sądu Najwyższego, dnia 6 czerwca 1922 r.; Antoni Cichocki, sędzia pokoju w okr. S. O. w Łucku — sędzią sądu okręgowego w Łucku, dnia 20 maja 1922 r.; Michał Telichowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Łucku — sędzią sądu okręgowego w Łucku, dnia 20 maja 1922 roku; Czesław Bojarowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Pińsku — sędzią sądu okręgowego w Pińsku, dnia 20 maja 1922 r.; Wincenty Szawłowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Pińsku — sędzią sądu okręgowego w Pińsku, dnia 20 maja 1922 r.; Daniel Wacław Tchórzewski, sędzia pokoju w Kleszczowie w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie — sędzią sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 29 maja 1922 roku; Kazimierz Imieniński, sędzia pokoju w Radomsku w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie — sędzią sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 29 maja 1922 r.; Wojciech Przesmycki — sędzią sądu okręgowego w Zamościu, dnia 6 czerwca 1922 roku; Wacław Prażmowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Piotrkowie, z siedzibą w Radomsku — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Piotrkowie, dnia 26 maja 1922 roku; Narcyz Sołtan — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łomży, dnia 16 czerwca 1922 r.; Konstanty Hrebniński, aplikant, zastępca podprokuratora przy sądzie okręgowym we Włocławku — podprokuratorem przy sądzie okręgowym we Włocławku, dnia 16 czerwca 1922 r.; Karol Marjan Krzemuski — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Sosnowcu, dnia 16 czerwca 1922 r.; Franciszek Burzycki — sędzią śledczym zapasowym sądu okręgowego w Kielcach, dnia 24 maja 1922 r.; Władysław Stankiewicz, aplikant, zastępca sędziego śledczego sądu okręgowego w Piotrkowie — sędzią śledczym przy sądzie okręgowym w Piotrkowie, dnia 12 czerwca 1922 r.; Józef Zaniewski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Białymstoku, z siedzibą w Białymstoku, dnia 16 czerwca 1922 r.; Eugenjusz Kamiński — sędzią śledczym sądu okręgowego w Łucku, dnia 19 czerwca 1922 r.; Bolesław Niewiarowski — sędzią pokoju w Łasku, w okręgu sądu okręgowego w Łodzi, dnia 23 maja 1922 r.; Feliks Tiede — sędzią pokoju I okręgu w Kazimierzy Wielkiej, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, dnia 6 czerwca 1922 r.; Aleksander Gąszczolowski, sekretarz sądu pokoju

w Żarkach w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu — sędzią pokoju w Opocznie w okręgu sądu okręgowego w Radomiu, dnia 6 czerwca 1922 r.; Paweł Baczewski — sędzią pokoju w Rajgrodzie, w okręgu sądu okręgowego w Łomży, dnia 8 czerwca 1922 r.; Karol Stefan Leon Konic, sędzia śledczy sądu okręgowego w Łodzi — sędzią pokoju II okręgu w Sosnowcu, dnia 12 czerwca 1922 roku; Stanisław Dziekoński — sędzią pokoju nadliczbowym w okręgu sądu okręgowego w Łomży, dnia 13 czerwca 1922 r.; Adam Frydrychewicz — sędzią pokoju III okręgu m. Łodzi, dnia 13 czerwca 1922 r.; Lucjan Gierowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Kielcach — sędzią pokoju w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, dnia 16 czerwca 1922 r.; Władysław Graczyk — sędzią pokoju w Stoczku, w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach, dnia 16 czerwca 1922 roku; Gustaw Lauter — sędzią pokoju I okręgu we Włocławku, dnia 16 czerwca 1922 r.; Albert Symon — sędzią pokoju nadliczbowym w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 17 czerwca 1922 roku; Jerzy Szreter — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 23 maja 1922 r.; Wilhelm Zylber — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 23 maja 1922 r.; Dr. Rudolf Kawczak — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 24 maja 1922 r.; Józef Kazimierz Jastrzębski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 26 maja 1922 r.; Stanisław Wyszogród — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 26 maja 1922 r.; Witold Zawadzki — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 26 maja 1922 r.; Edward Fechtner — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 29 maja 1922 r.; Stanisław Błeszczyński — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 2 czerwca 1922 r.; Ożjasz Neubauer — aplikantem przy sądzie apelacyjnym Ziemi Wschodnich, dnia 6 czerwca 1922 roku; Kazimierz Kieszczyński — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 12 czerwca 1922 roku; Kazimierz de Poths — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 16 czerwca 1922 r.; Zygmunt Zajączkowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, dnia 19 czerwca 1922 r.; Tadeusz Piskozub, referent sekretariatu prawniczego Sądu Najwyższego — starszym referentem tegoż sekretariatu, dnia 31 maja 1922 roku.

Przeniesieni. Antoni Pawłowski, podprokurator przy sądzie okręgowym wilejskim, w Nowogródku — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Pińsku, dnia 22 maja, na skutek podania; Władysław Kazimierz Salmonowicz, sędzia śledczy sądu okręgowego w Kaliszu, z siedzibą w Wieluniu — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Lublinie, z siedzibą w Lublinie, dnia 2 czerwca 1922 r. na skutek podania; Kazimierz Lubkiewicz, sędzia śledczy sądu okręgowego w Łucku — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Białymstoku, dnia 8 czerwca 1922 roku na skutek podania; Anatol Zidorowienko, sędzia śledczy sądu okręgowego w Sosnowcu — na takież stanowisko do sądu okręgowego we Włocławku, dnia 8 czerwca 1922 roku na skutek podania; Antoni Pawluk, sędzia śledczy IV rewiru powiatu włodzimierskiego sądu okręgowego w Łucku — na takież stanowisko do sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 8 czerwca 1922 roku na skutek podania; Jan Łagiński, sędzia pokoju w Kazimierzy Wielkiej w okręgu sądu okręgowego w Kielcach — na takież stanowisko sędziego pokoju 3 okręgu w Jędrzejowie, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, dnia 6 czerwca 1922 r. na skutek podania; Piotr Olszewski, sędzia pokoju nadliczbowy w okręgu sądu okręgowego w Mławie — na takież stanowisko sędziego pokoju w Makowie, w okręgu sądu okręgowego w Mławie, dnia 17 czerwca 1922 roku; Jerzy Mirecki, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — na takież stanowisko przy sądzie apelacyjnym Ziemi Wschodnich, dnia 23 maja 1922 roku na skutek podania.

Zwolnieni na skutek podania: Radziszew Wodziński, sędzia sądu okręgowego w Łodzi — z dniem 13 czerwca 1922 roku; Józef Osiecki, sędzia sądu okręgowego w Łodzi — z dniem 13 czerwca 1922 roku; Konstanty Terlikowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Grodnie — z dniem 24 maja 1922 roku; Edmund Marnik, podprokurator przy sądzie okręgowym we Włocławku — z dniem 16 czerwca 1922 roku; Stefan Wojdacki, sędzia śledczy sądu okręgowego w Radomiu — z dniem 22 maja 1922 roku; Stefan Przewłocki, sędzia śledczy 3 rewiru m. Wilna — z dniem 24 maja 1922 roku; Roman Suryn, sędzia śledczy sądu okręgowego w Piotrkowie — z dniem 12 czerwca 1922 roku; Aleksander Abramowicz, sędzia pokoju uboczny w Miastkowie, w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach — z dniem 31 maja 1922 roku; Marjan Górski, sędzia pokoju w okręgu sądu okręgowego w Łucku — z dniem 13 czerwca 1922 roku; Abram Hurwicz, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — z dniem 23 maja 1922 roku; Bolesław Fichna, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — z dniem 13 czerwca 1922 roku.

Zmiany nazwisk: Jan Kania, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — na mocy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 lutego 1922 roku zmienił nazwisko rodowe „Kania” na nazwisko Kański; Wawrzyniec Słowik, komornik przy sądzie okręgowym w Warszawie, z siedzibą w Mińsku Mazowieckim — na mocy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1922 roku zmienił nazwisko rodowe „Słowik” na nazwisko Słowikowski.

Zmarli: Stanisław Taylor, sędzia sądu okręgowego w Kielcach — dnia 9 maja 1922 roku; Henryk Nowakowski, sędzia pokoju w Bełżycach, w okręgu sądu okręgowego w Lublinie — dnia 4 czerwca 1922 roku.

Unieważnione nominacje: Beniamina Żmudzkiego na sędziego śledczego zapasowego sądu okręgowego w Lublinie — z dnia 9 lutego 1922 roku; Ignacego Daniłowicza na sędziego pokoju II okręgu w Sosnowcu — z dnia 3 marca 1922 roku.

Mianowani: C. W. Notarjacie. Stanisław Duszyński, sędzia sądu okręgowego w Łomży — notariuszem w Mławie, dnia 31 maja 1922 roku; Marcin Kaliszczak, prezes sądu okręgowego w Radomiu — notariuszem w Ostrowcu w okręgu sądu okręgowego w Radomiu, dnia 16 czerwca 1922 roku; Mieczysław Baczewski, podsekretarz sądu okręgowego w Łomży — komornikiem przy sądzie okręgowym w Łomży, z siedzibą w Ostrowiu, dnia 8 czerwca 1922 roku; Józef Kowal, sekretarz sądu pokoju w Wiślicy — pisarzem hipotecznym w Pińczowie, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, dnia 9 czerwca 1922 roku.

Zwolnieni: Wacław Przychodzki, notariusz w Ostrowcu, w okręgu sądu okręgowego w Radomiu — z dniem 16 czerwca 1922 roku na skutek podania.

Zmarli: Aleksander Cholewiński, notariusz przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Łomży — dnia 28 maja 1922 roku.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE AUSTRIACKIM.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 18 maja zamianował Konstantego Onyszkiewicza, wiceprezesa sądu okręgowego w Tarnopolu, prezesem sądu okręgowego w Tarnopolu.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 26 maja 1922 r. zamianował:

a) sędziami powiatowymi aplikantów sądowych:

- 1) Dr. Dymitra Bobanyca w Stryju — dla Skalat,
- 2) Mikołaja Chomyna w Czortkowie — dla Tłustego,
- 3) Dr. Tadeusza Decowskiego we Lwowie — dla Komarna,
- 4) Dr. Jana Górniaka w Brzeżanach — dla Podhajec,
- 5) Franciszka Jużwę we Lwowie — dla Budzanowa,
- 6) Dr. Marceliego Nicka we Lwowie — dla Drohobycza,
- 7) Adama Robakowskiego we Lwowie — dla Turki,
- 8) Antoniego Szymańskiego w Samborze — dla Uhnowa,
- 9) Jana Waczkowa w Stryju — dla Rożniatowa,
- 10) Benedykta Wagnera w Stryju — dla Załoziec (z siedzibą w Podkamieniu).

b) sędziami zapasowymi dla lwowskiego okręgu apelacyjnego:

- 1) Dr. Michała Ditzę we Lwowie,
- 2) Dr. Aleksandra Linderta we Lwowie.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie przeniósł w drodze zamiany miejsc służbowych Mikołaja Kadobiańskiego, st. oficj. z Tarnopola do Delatyna, zaś Włodzimierza Kończyłę kancelistę z Delatyna do Tarnopola.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie przeniósł kancelistę sądowego Mikołaja Przedzimirskiego w tym samym charakterze służbowym z Komarna do Mikuliniec.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował Marjana Łomnickiego praktykantem rachunkowym z uposażeniem XI stopnia służbowego dla sądu apelacyjnego we Lwowie.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował Franciszka Korzelskiego praktykanta rachunkow. we Lwowie — asystentem rachunkowym w XI stopniu służbowym przy sądzie apelacyjnym we Lwowie tudzież Leona Jana 2 im. Brolika kancelistę sądowego w Budzanowie — praktykantem rachunkowym przy sądzie apelacyjnym we Lwowie.

ADWOKATURA:

Skład Izby Adwokackiej Sądu Apelacyjnego w Warszawie, po wyborach odbytych w dn. 25/III 1922 r.

Delegaci:

1. Wincenty Biskupski — Warszawa, Zielna 46,
2. Aleksy Chrzanowski — Siedlce,
3. Władysław Chrzanowski — Warszawa, Wspólna 50,
4. Henryk Konic — Warszawa, Kredytowa 5,
5. Jan Jakób Litauer — Warszawa, Natolińska 6,
6. Stefan Maltz — Warszawa, Bracka 23,
7. Cezary Ponikowski — Warszawa, Krak. Przedm. 7,
8. Ludwik Ręczlarski — Warszawa, Chmielna 58,
9. Józef Śliwowski — Warszawa, Wąska 1,
10. Tomasz Stożkowski — Łódź, Dzielna 16,
11. Aleksander Stachowicz — Warszawa, Ossolińskich 4,
12. Stanisław Szczepański — Warszawa, Marszałkowska 119,

13. Józef Szymański — Kalisz,
14. Zygmunt Tykociner — Warszawa, Królewska 29a.

Zastępcy:

1. Antoni Bogucki — Warszawa, Wspólna 28,
2. Edward Czajkowski — Warszawa, Hoża 39,
3. Stanisław Godlewski — Warszawa, Kredytowa 3,

Skład Izby Adwokackiej Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Delegaci:

1. Stefan Dobrzański — Kielce,
2. Antoni Zarzycki — Radom,
3. Aleksander Wyszyński — Lublin.

Zastępcy:

1. Roman Zaremba — Lublin,
2. Wiktor Gutkowski — Kielce.

Naczelna Rada na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 1922 r. wybrała:

I. Prezydjum:

Na Prezesa — Cezarego Ponikowskiego,
Na Wiceprezesa — Henryka Konica,
Na sekretarza — Antoniego Boguckiego,
Na skarbnika — Aleksandra Strachowicza.

II. Do Senatu dla spraw dyscyplinarnych adwokackich przy Sądzie Najwyższym:

Na członków:

Stanisława Szczepańskiego,
Wincentego Biskupskiego,
Zygmunta Tykocinera.

Na zastępców:

Antoniego Zarzyckiego,
Henryka Konica,
Aleksandra Chrzanowskiego.

III. Do Sądu Dyscyplinarnego 2-ej instancji:

Na członków:

Stanisława Szczepańskiego,
Wincentego Biskupskiego,
Zygmunta Tykocinera,
Antoniego Zarzyckiego,
Henryka Konica.

Na Zastępców:

Aleksego Chrzanowskiego,
Ludwika Ręczlarskiego.

Na prezydującego w Sądzie Dyscyplinarnym 2-ej instancji Naczelną Radę Adwokackiej powołano:
Stanisława Szczepańskiego.

W Radzie Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Wpisani na listę adwokatów:

Stanisław Józef Berger z siedzibą w Radomiu,
Bronisław Wielobycki z siedzibą w Tomaszowie Lubelskim.

Wpisani na listę aplikantów:

Marjan Okieńczyk z siedzibą w Lublinie,
Stanisław Józef Murkociński z siedzibą w Kielcach.

W Okręgu Sądu Okręgowego w Grodnie.

Otrzymali prawo bronienia spraw cudzych u sędziów pokoju oraz w sądzie okręgowym jako instancji pierwszej i odwoławczej:

1. Czesław Jeśman, pom. adw. przys. z siedzibą w Grodnie,
2. Benjamin Solc, pom. adw. przys. z siedzibą w Lidzie,
3. Stefan Pawłowicz, obrońca sądowy z siedzibą w Grodnie.

Otrzymali świadectwa na prawo bronienia spraw cudzych u sędziów pokoju w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, oraz w tym sądzie jako instancji odwoławczej:

1. Mikołaj Czaplin z siedzibą w Grodnie,
2. Chaim Duksin z siedzibą w Świsłoczy,
3. Bronisław Missan z siedzibą w Lidzie,
4. Witold Meklenburg z siedzibą w Prużanie,
5. Aleksander Rymiński z siedzibą w Druskienikach,
6. Józef Siewaszewicz z siedzibą w Wołkowysku,
7. Bronisław Sternet z siedzibą w Słonimie,
8. Antoni Wismont z siedzibą w Lidzie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Abraham Grun z siedzibą w Krakowie,
„ Mojżesz Zimbler z siedzibą w Tarnobrzegu.
„ Władysław Kiernik z siedzibą w Bochni; jednocześnie został zwolniony od obowiązków substytutu Dr. Kiernika — Dr. Ferdinand Maiss.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Ożjasz Molet z Tarnobrzegu do Krakowa, substytutem ustanowiono Dr. Alberta Holendra, adw. w Tarnobrzegu, w miejsce dotychczasowego substytutu Dr. Dawida Feia, adw. w Nisku,
Dr. Aleksander Austern z Krakowa do Jasła, substytutem ustanowiono Dr. Leona Geldwertha, adw. w Krakowie.
Dr. Leopold Löwy z Krakowa do Jarosławia, generalnym substytutem ustanowiono Dr. Ignacego Landau'a adw. w Krakowie.

Przesiedlili się:

Dr. Witold Müller z Dukli do Krakowa,
„ Stanisław Adamski z Nowego Targu do Zakopanego.

Zrezygnowali z adwokatury:

Dr. Juljusz Bornet, adw. w Tarnowie, substytutem ustanowiono Dr. Salomona Goldberga, adw. w Tarnowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.**Wpisani na listę adwokatów:**

- Dr. Emanuel Weber z siedzibą w Horodence,
„ Marek Kurzrok z siedzibą w Kozowej,
„ Bohdan Sawczak z siedzibą w Szczercu,
„ Eljasz Hamerman z siedzibą w Złoczowie,
„ Marjan Karpow z siedzibą w Trembowli,
„ Izrael Michał Meissel z siedzibą we Lwowie,
„ Maurycy Bardach z siedzibą we Lwowie,
„ Józef Łaskiewicz z siedzibą w Żółkwi.

Przesiedlili się:

- Dr. Markus Herman Salz z Horodenki do Przemyśla,
„ Jakób Kolarski ze Lwowa do Lutowisk,
„ Arnold Reich ze Sanoka do Lwowa,
„ Józef Adolf Wegner ze Sanoka do Delatyna,
„ Schulim Reiss z Drohobycza do Zborowa,
„ Antoni Horbaczewski z Drohobycza do Czortkowa.

Zrezygnowali z adwokatury:

- Dr. Kazimierz Promiński, adwokat w Tarnopolu,
„ Apolinary Serafiński, adwokat w Kałuszu.

Zamierzają przesiedlić się:

Marceli Fedyński z Nadwórnej do Stanisławowa zamiast do Delatyna,
Dr. Eugenjusz Futyna z Załoziec do Lwowa.

Zmarli:

- Dr. Leon Hernball w Sołotwinie,
„ Zygmunt Lilienfeld w Winnikach,
„ Izaak Feld we Lwowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.**Wpisani na listę adwokatów:**

- Dr. Adolf Tunis z siedzibą w Samborze,
„ Michał Sochocki z siedzibą w Turce n. Str.,
„ Mojżesz Broch z siedzibą w Turce n. Str.,
„ Nuta Mojżesz Hausmann z siedzibą w Rudkach.